

Thấm thoát 10 năm trôi qua, tiệm vải của ông bà Mẫn ở đường Huỳnh Thúc Kháng gần chợ Bến Thành tuy nhỏ nhưng buôn may bán đắt. Bảng hiệu Thịnh Phát vẫn giữ như hồi ở Hà Nội, hai chữ này có vẻ hợp với công việc làm ăn của hai vợ chồng.

Khi Đoài đã hoàn tất bậc trung học và có bằng tú tài toàn phần cô không tiếp tục học lên cao. Bà Hoàn có hỏi lý do tại sao Đoài không muốn vào đại học thì cô dịu dàng thưa :

- Mợ ạ, con có học lên nữa cũng chẳng ích lợi gì ! Con muốn ở nhà đỡ đần công việc cho cậu mợ và như thế mình đỡ phải thuê người.

- Con còn trẻ, tương lai còn dài ... ở mãi với cậu mợ buồn chết.

- Không, con chẳng buồn gì cả. Con lại thấy lòng mình nhẹ nhàng và sung sướng lắm.

Ông bà Mẫn được Đoài lo việc giấy tờ sổ sách, khi cần lại ra đứng trông tiệm và nhất là không phải bận tâm việc chợ búa bếp núc nên được thanh thoi nhiều. Ông nói đùa với Đoài :

- Sau này con đi lấy chồng thì nhà mình sẽ mất đi một tay đắc lực lắm đấy.

Đoài tủm tỉm cười nhưng cả quyết :

- Không đâu cậu ơi, con chẳng lấy chồng đâu ... chỉ gây thêm nợ mà thôi ! Con thích ở mãi với cậu mợ.

- Con nói lạ chưa ? Con gái lớn thì phải đi lấy chồng chứ. Cậu mợ đâu có buộc con phải theo mãi đâu ?

- Vâng, thế nhưng con vẫn cứ thích bám lấy cậu mợ - Đoài bông đùa - mai sau cậu mợ già yếu thì con còn lo cho cậu mợ nữa chứ.

- Cái con này đến thật là hay. Ông Mẫn trách yêu.

@@@@@@@@@

Phần Ân thì sau khi xong trung học, cô tiếp tục lên đại học theo ngành dược khoa. Những năm cuối cùng Ân quen được với Trung, anh 1 người bạn gái học cùng năm cùng trường.

Trung làm kế toán trong 1 nhà băng lớn ở ngay tại Sài Gòn. Là con út còn lại trong gia đình đã có 2 anh trai đang tại ngũ nên Trung không bị động viên, được hoãn dịch vì lý do gia cảnh.

Tâm tính hai người hợp nhau, lại hay gặp gỡ nên dần ra quyến luyến. Họ định sẽ lấy nhau khi Ân ra trường. Gia đình Trung có nhờ người mai mối đến nói chuyện với ông bà Mẫn. Thấy Trung là